

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

จากการศึกษาในบทที่ 2-4 สามารถสรุปผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาประวัติการเข้ามาของอังกฤษและการวางรากฐานอำนาจของอังกฤษในอินเดีย

อังกฤษเข้ามายังอินเดียครั้งแรกอย่างสันติวิธีในรูปแบบของบริษัทการค้า ภายใต้ชื่อ “บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษ” ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลัก คือ การทำการค้าในอินเดีย แต่เมื่อสถานการณ์ของอังกฤษในอินเดียมั่นคงขึ้น พวกเขาเริ่มเปลี่ยนนโยบายจากบริษัทที่ทำการค้าอย่างสันติวิธีเป็นผู้หิวกระหายอำนาจ และพยายามสร้างอำนาจทางการเมืองของตนเองด้วยการแสวงหาดินแดน การเปลี่ยนแปลงนโยบายทำให้อังกฤษขัดแย้งกับจักรพรรดิออร์ังเซบแห่งอาณาจักรโมกุล อังกฤษได้เลือกที่จะทำทลายอำนาจของจักรพรรดิโมกุลด้วยการทำสงคราม แต่ความพ่ายแพ้ต่อกองทัพโมกุลทำให้นโยบายและเป้าหมายในการขยายอำนาจของอังกฤษหยุดชะงักลงชั่วคราว อย่างไรก็ตามสิ้นพระชนม์ของจักรพรรดิออร์ังเซบในปี ค.ศ. 1707 ทำให้อาณาจักรโมกุลเสื่อมอำนาจลงซึ่งเป็นปัจจัยนำไปสู่ความวุ่นวายทางการเมืองในอินเดีย และการเกิดขึ้นของกลุ่มอำนาจใหม่ที่อำนาจเก่า กลุ่มอำนาจใหม่ที่เกิดขึ้นต่างหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายต่อสู้แย่งชิงอำนาจกันอย่างรุนแรง สภาพการณ์ดังกล่าวเป็นโอกาสอันดีสำหรับการขยายอำนาจของอังกฤษในอินเดีย โดยใช้สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นข้ออ้างในการขยายอำนาจทางการเมือง กองกำลังที่เคยใช้ในการป้องกันการค้ากลายเป็นเครื่องมือในการขยายอำนาจทางการเมือง อังกฤษได้เข้าพัวพันในการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองในอินเดีย โดยใช้เหตุผลของความปลอดภัยและความมั่นคงทางการค้าเป็นข้ออ้างสำคัญในการขยายอำนาจ ชัยชนะของอังกฤษในสมรภูมิพลาสซี (1757) และบูซาร์ (1764) ทำให้อังกฤษได้ฐานที่มั่นสำคัญในเบงกอล พินาร์ และโอริสสา และยังมีสถานการณ์ชอบธรรมในการครองอำนาจในอินเดียโดยการได้รับสิทธิอธิปไตย อย่างไรก็ตามอังกฤษไม่ได้แสดงที่ท่าอย่างชัดเจนว่าพวกเขาต้องการสถานการณ์อังกฤษขึ้นในอินเดีย อังกฤษยังคงให้ผู้ปกครองอินเดียเป็นหุ่นเชิดเพื่อที่จะทำให้ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะมุสลิมไม่รู้สึกรู้ว่าอินเดียถูกรุกรานโดยชาวต่างชาติ

2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาการขยายอำนาจของอังกฤษในอินเดียระหว่างปี

ค.ศ. 1766-1857

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1766-1857 อังกฤษได้ขยายอำนาจและอิทธิพลของตนเองไปยังส่วนอื่น ๆ ในอินเดียโดยการทำลายและผนวกรัฐพื้นเมืองอินเดียเข้าเป็นของอังกฤษ จนอังกฤษมีอำนาจสูงสุดและสถาปนาอำนาจการเมืองการปกครองขึ้นในอินเดีย การขยายอำนาจของอังกฤษมีสองวิธี คือ วิธีการเชิงรุกและวิธีการบังคับเชิงสันติ การขยายอำนาจเชิงรุก คือ การทำสงครามกับรัฐพื้นเมืองอินเดีย อังกฤษเลือกใช้วิธีการนี้กับรัฐที่เข้มแข็งและเป็นภัยคุกคามต่ออังกฤษมากที่สุด คือ ไมซอร์ (1799) สมาพันธรัฐมาราธา (1818) และสิกข์ (1849) การขยายอำนาจโดยการทำสงครามทำให้อังกฤษสามารถโค่นอำนาจของกลุ่มอำนาจที่เป็นภัยคุกคามและเป็นอุปสรรคต่อการขยายอำนาจของอังกฤษ การขยายอำนาจด้วยวิธีการนี้เป็นวิธีการและลักษณะของการขยายอำนาจที่ใช้กันทั่วไป อังกฤษผนวกดินแดนของรัฐที่แพ้สงครามเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอาณัติอังกฤษ ส่วนการขยายอำนาจด้วยวิธีการบังคับเชิงสันติเป็นการสร้างเงื่อนไขหรือระบบขึ้นมาควบคุมผู้ปกครองรัฐพื้นเมืองอินเดีย วิธีการนี้คือ การใช้ระบบพันธมิตรในสังกัดซึ่งเกิดขึ้นในสมัยลอร์ด เวลส์ลีย์ ระบบพันธมิตรในสังกัดกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการขยายอำนาจและอิทธิพลของอังกฤษในอินเดีย อังกฤษกดดันให้ผู้ปกครองรัฐพื้นเมืองอินเดียที่ง่ายต่อการควบคุมลงนามเข้าเป็นพันธมิตรในสังกัดของอังกฤษ ซึ่งเป็นระบบที่เอื้อประโยชน์ต่อการขยายอำนาจและอิทธิพลของอังกฤษในอินเดียอย่างมาก เพราะระบบดังกล่าวได้ลดบทบาทของผู้ปกครองรัฐพื้นเมืองอินเดียเป็นประเทศราชของอังกฤษ ระบบพันธมิตรในสังกัดกลายเป็นเครื่องมือในการขยายอำนาจของอังกฤษอย่างสันติ หรือเรียกว่า Pax Britanica รัฐที่ตกเป็นเหยื่อของวิธีการนี้คือ ไฮเดอราบาด (1800) และอูฐ (1801) ระบบดังกล่าวนี้มีส่วนช่วยในการขยายอำนาจและอาณาเขตของอังกฤษอย่างมาก เพราะอังกฤษจะยึดดินแดนบางส่วนของรัฐที่เป็นพันธมิตรในสังกัดแทนที่การจ่ายค่าบำรุงกองทัพอังกฤษ ระบบพันธมิตรในสังกัดเป็นการปูทางไปสู่การที่อังกฤษเข้ายึดอำนาจการเมืองการปกครองของรัฐพื้นเมืองโดยตรง โดยการสร้างหลักการขึ้นเป็นเหตุผลของการยึดอำนาจและผนวกดินแดนในสมัยลอร์ด ดัลฮูซี หลักการที่ว่านี้คือ "Principle of Lapse" รัฐที่ตกเป็นเหยื่อของหลักการนี้ได้แก่ สัตถระ (1848) อุดยปุระ (1852) ชานสี (1853) ตันจอร์ (1853) นคปุระ (1854) และอูฐ (1856) ระบบพันธมิตรในสังกัดได้ปูแนวทางไว้สำหรับการประกาศใช้หลักการ "Principle of Lapse" ของลอร์ด ดัลฮูซี ในขณะที่

เดียวกันอังกฤษก็ดำเนินนโยบายลดและยุติบทบาททางการเมืองของจักรพรรดิโมกุลอย่างต่อเนื่อง อังกฤษตระหนักดีถึงความสำคัญของจักรพรรดิโมกุลซึ่งได้รับการยอมรับให้เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดอันชอบธรรมในอินเดีย อังกฤษเกรงว่าจักรพรรดิโมกุลจะตกเป็นเครื่องมือในการสร้างอำนาจของกลุ่มอำนาจอื่น โดยเฉพาะฝรั่งเศส ดังนั้นหลังจากที่อังกฤษมีชัยเหนือกองทัพของซินเจียในปี ค.ศ. 1803 อังกฤษจึงกลายเป็นผู้สำเร็จราชแห่งอาณาจักรโมกุลแทนที่ซินเจีย ดังนั้นจากปี ค.ศ. 1766-1823 อังกฤษสามารถทำลายกลุ่มอำนาจที่เป็นอุปสรรคและเป็นภัยต่อการขยายอำนาจของตนเองได้อย่างเด็ดขาด และอังกฤษยังสามารถลดบทบาทและสถานภาพของรัฐพื้นเมืองอินเดียให้เป็นประเทศราชของอังกฤษ ในขณะที่จักรพรรดิโมกุลซึ่งเปรียบเสมือนเป็นผู้มีอำนาจอธิปไตยสูงสุดในอินเดียก็ตกอยู่ภายใต้การคุ้มครองของอังกฤษ อังกฤษเริ่มดำเนินนโยบายลดและยุติบทบาทของจักรพรรดิโมกุลอย่างค่อยเป็นค่อยไป จนอำนาจ สิทธิ และสถานภาพทางการเมืองของพระองค์สิ้นสุดลง โดยที่อังกฤษกลายเป็นผู้ใช้อำนาจที่เคยเป็นของจักรพรรดิโมกุลแทน สถานภาพของจักรพรรดิโมกุลถูกลดลงเป็นเพียงแค่งษัตริย์ในพระราชวังหลวงแห่งเดลี ราชวงศ์โมกุลสิ้นสุดอำนาจการเมืองการปกครองอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1858 เมื่อจักรพรรดิโมกุลถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้นำในการกบฏที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1857 การขยายอำนาจของอังกฤษมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป ระมัดระวัง รอบคอบ และรอโอกาสที่เหมาะสมที่สุด อังกฤษขยายอำนาจอย่างช้า ๆ โดยใช้เวลาถึง 91 ปีในการปราบและยึดอำนาจการปกครองและดินแดนของรัฐพื้นเมืองอินเดีย อังกฤษจะตั้งรัฐพื้นเมืองอินเดียรัฐมุสลิมรัฐหนึ่งเข้ามาเป็นพันธมิตรในการทำสงครามกับรัฐมุสลิมอีกรัฐหนึ่ง เพื่อไม่ให้มุสลิมมองพวกเขากำลังถูกรุกรานจากคนนอกศาสนา ซึ่งอังกฤษอาจจะได้รับการต่อต้านเหมือนเช่นในสมัยของสงครามครูเสด ดังนั้นอังกฤษจึงทำลายรัฐมุสลิมที่เข้มแข็งก่อนที่จะยึดอำนาจของรัฐมุสลิมที่เป็นพันธมิตรของอังกฤษอย่างช้า ๆ จนผู้ปกครองรัฐมุสลิมหมดอำนาจ ดังนั้นด้วยในตอนกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 19 อังกฤษเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดทางการเมืองการปกครองในอินเดีย อินเดียกลายเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิอังกฤษในปี ค.ศ. 1858 เมื่อรัฐบาลอังกฤษเข้าปกครองอินเดียโดยตรง

3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาผลกระทบต่ออำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิม

การขยายอำนาจของอังกฤษในอินเดียระหว่างปี ค.ศ. 1766-1857 ส่งผลกระทบต่ออำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิมโดยตรง เพราะมุสลิมเป็นอำนาจหลักในการปกครองอินเดีย แม้ว่าการล่มสลายของอาณาจักรโมกุลซึ่งเป็นอำนาจหลักในการปกครองอินเดียในช่วงตอนต้นของคริสต์ศตวรรษที่ 18 ทำให้เกิดความไร้เสถียรภาพทางการเมืองขึ้น แต่กลุ่มอำนาจมุสลิมใหม่ที่เกิดขึ้นยังคงสามารถรักษาอำนาจการเมืองการปกครองในอินเดียได้ ซึ่งกล่าวได้ว่าการล่มสลายของอำนาจหลักเดิมเป็นการถ่ายโอนอำนาจจากมุสลิมกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง หรือจากราชวงศ์หนึ่งไปยังอีกราชวงศ์หนึ่ง ในกรณีของมุสลิมในอินเดียแม้ว่ากลุ่มอำนาจมุสลิมใหม่ที่เกิดขึ้นหลังจากการเสื่อมอำนาจของราชวงศ์โมกุลจะไม่มีอำนาจสูงสุดและไม่มีสถานภาพที่ได้รับการยอมรับดังเช่นราชวงศ์โมกุล และกลุ่มอำนาจมุสลิมใหม่ที่เกิดขึ้นยังคงเป็นผู้สืบทอดและรักษาอำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิมในอินเดียได้ แต่การขยายอำนาจของอังกฤษได้บั่นทอนและทำลายอำนาจของมุสลิมอย่างเด็ดขาด ซึ่งเห็นได้จากกรณีของรัฐมุสลิมที่ทำการศึกษาคือ รัฐไมซอร์เป็นรัฐที่ได้รับผลกระทบจากการขยายอำนาจของอังกฤษเป็นรัฐแรก อังกฤษได้ทำสงครามโค่นล้มสุลต่านตีปูแห่งไมซอร์อย่างเด็ดขาด และแต่งตั้งราชาฮินดูขึ้นเป็นผู้ปกครองไมซอร์แทนที่มุสลิม รัฐอูฐซึ่งเป็นพันธมิตรกับอังกฤษมาโดยตลอดถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอังกฤษ อังกฤษได้ใช้วิธีการเชิงสันติในการเข้ายึดอำนาจการเมืองการปกครองของรัฐอูฐ คือ ระบบพันธมิตรในสังกัด ซึ่งระบบดังกล่าวนำไปสู่ความผิดพลาดในการบริหารบ้านเมือง จนกลายเป็นข้ออ้างของอังกฤษที่นำมาใช้ในการผนวกรัฐอูฐ จักรพรรดิโมกุลได้รับผลกระทบจากการขยายอำนาจของอังกฤษเช่นเดียวกัน อังกฤษซึ่งกลายเป็นผู้สำเร็จราชการแห่งจักรพรรดิโมกุลได้ดำเนินนโยบายลดและยุติอำนาจทางการเมืองของจักรพรรดิโมกุลจนอำนาจทางการเมืองของพระองค์สิ้นสุดลง และมีสถานภาพเป็นเพียงกษัตริย์แห่งเมืองเดลี ซึ่งมีอำนาจเพียงแค่ว่าภายในพระราชวังวังหลวงแห่งเมืองเดลีเท่านั้น การกบฏที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1857 กลายเป็นข้ออ้างที่อังกฤษใช้ในการยุติราชวงศ์โมกุล ส่วนในกรณีของรัฐไฮเดอราบาดแตกต่างจากรัฐมุสลิมอื่น ๆ คือ รัฐไฮเดอราบาดเป็นรัฐที่ไม่ถูกยึดอำนาจและผนวกเป็นของอังกฤษ อย่างไรก็ตามรัฐไฮเดอราบาดต้องสูญเสียเอกราชในการปกครองและมีสถานภาพเป็นเพียงประเทศราชของอังกฤษ ดังนั้นอำนาจการเมือง

การปกครองของมุสลิมในฐานะที่เป็นอำนาจหลักจึงสิ้นสุดลง และอังกฤษมีอำนาจการเมือง การปกครองในอินเดียแทนที่มุสลิม

อภิปรายผล

ในการวิจัยเรื่องการขยายอำนาจของอังกฤษในอินเดียในช่วงปี ค.ศ. 1766-1857 และผลกระทบต่ออำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติ การเข้ามาของอังกฤษและการวางรากฐานอำนาจของอังกฤษ ในอินเดีย เพื่อศึกษาถึงการ ขยายอำนาจของอังกฤษในอินเดียในช่วงปี ค.ศ. 1766-1857 เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของการ ขยายอำนาจของอังกฤษต่ออำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิมในอินเดีย จากการ วิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยขออภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. อังกฤษเข้ามาในอินเดียครั้งแรกอย่างสันติวิธีในรูปแบบของการค้า แต่ความวุ่น วายทางการเมืองและการแย่งชิงอำนาจระหว่างรัฐพื้นเมืองอินเดียที่เกิดขึ้นใหม่บนการล่ม สลายของอาณาจักรโมกุล ทำให้อังกฤษเปลี่ยนแปลงนโยบายจากการทำการค้าอย่างสันติไป เป็นการแสวงหาดินแดนและสร้างอำนาจทางการเมืองขึ้นในอินเดีย โดยการต่อสู้แย่งชิง อำนาจกับรัฐพื้นเมืองอินเดีย จนอังกฤษสามารถครอบครองฐานที่มั่นสำคัญในเบงกอล พิหาร และโอริสสา และยังมีสถานภาพอันชอบธรรมในการครองอำนาจในอินเดีย แต่ในช่วง แรกอังกฤษยังคงให้ผู้ปกครองอินเดียเป็นหุ่นเชิดเพื่อที่จะทำให้ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะ มุสลิมไม่รู้สึกว่าเป็นอินเดียถูกรุกรานโดยชาวต่างชาติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอัลเกียร์ (Aulgeir อ้างถึงใน ประภัสสร บุญประเสริฐ, 2531 : 331-332) ซึ่งได้เขียนรายงานไปยังสภา ผู้บริหารว่า “ถึงเวลาแล้วที่ท่านจะต้องจับดาบเข้าดำเนินการค้าของท่าน” แนวคิดของอัล เกียร์ได้รับการยอมรับในการเปลี่ยนแปลงนโยบายของบริษัทในอีก 2-3 ปีต่อมา ทางสภาผู้ บริหารโดยได้เขียนรายงานไปยังหัวหน้าที่เมืองมัทราสในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1687 ว่า “ให้สถาปนาอำนาจทางการเมืองและการทหาร และให้หารายได้จำนวนมหาศาลเพื่อรักษา ไว้ซึ่งสิ่งสองประการดังกล่าว...ซึ่งอาจจะได้เป็นฐานสำคัญไว้อย่างดี เพื่อคุ้มครองอาณาจักร อังกฤษในอินเดียในเวลาต่อไปข้างหน้า” และยังคงสอดคล้องกับคำกล่าวของคำกล่าวของ มุเคอจี (Mukherjee, 1958 : บทนำ) ที่ว่า “บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษที่ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1600 จนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 17 ทำการค้าอย่างสันติวิธี ชัยชนะของพวกเขาในสมรภูมิจึง

พลาซซีได้กระตุ้นความกระหายในการครอบครองอนุทวีปที่มั่งคั่ง ความปรารถนาของพวกเขาแสดงออกอย่างชัดเจนหลังจากคริสต์ศตวรรษที่ 17 ซึ่งบริษัทที่ทำการค้าอย่างสันติได้เปลี่ยนรูปแบบไปเป็นผู้ปกครอง ความสำเร็จในการปราบกลุ่มอำนาจพื้นเมืองในอินเดียทำให้ความคิดของพวกเขาเต็มไปด้วยเรื่องของอำนาจ” และสอดคล้องกับมาจุมดาร์ ไรชาดูรี และดัตตา (Majumdar Raychaudhuri and Datta, 1963 : 638) ที่ว่า “นโยบายของบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษได้เปลี่ยนแปลง จากบริษัทที่ดำเนินการค้าอย่างสันติได้เปลี่ยนรูปแบบไปเป็นความพยายามในการสถาปนาอำนาจของตนเองขึ้นในเขตยึดครอง” อังกฤษไม่ได้เข้ายึดอำนาจการปกครองโดยตรงแต่ยังคงให้รักษาตำแหน่งของผู้ปกครองพื้นเมืองไว้ให้เป็นหุ่นเชิด ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทรทา วรณพิณ (2532 : 36) ที่กล่าวว่า “โคลฟิทรระหนักดีในที่สุดอำนาจของราชวงศ์โมกุลจะต้องตกอยู่ในมือของอังกฤษอย่างแน่นอน แต่ขณะนี้อังกฤษยังไม่พร้อมทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ โคลฟิจึงเพียงแต่ต้องการให้บรรดานะวาบและเจ้าอินเดียทั้งหลายเป็นหุ่นเชิดของอังกฤษ เพื่อที่บริษัทจะได้กอบโกยความมั่งคั่งและขยายฐานอำนาจได้ต่อไป จนกว่าอังกฤษพร้อมที่จะยึดอำนาจโดยเด็ดขาด ด้วยวิธีการที่แยบคายตามที่ดูเพลซีใช้ได้ผลมาแล้ว โดยการให้ะนาบเป็นหุ่นเชิด อังกฤษยังทำให้ประชาชนโดยทั่วไปไม่รู้สึกรู้ว่าอินเดียถูกต่างชาติ รุกราน”

2. อังกฤษขยายอำนาจระหว่างปี ค.ศ. 1766-1857 จนมีอำนาจสูงสุดในอินเดีย ด้วยกับวิธี การสองวิธี คือ วิธีการเชิงรุกและการบังคับเชิงสันติ วิธีการเชิงรุก คือ การทำสงคราม ส่วนวิธีการบังคับเชิงสันติ คือ การดำเนินนโยบายลดและยุติบทบาททางการเมืองของผู้ปกครองอินเดีย โดยการไ้ระบบพันธมิตรในสังกัด และหลักการ “Principle of Lapse” ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ โรเบิร์ต (Robert, 1929 : 34) ที่ว่า “การขยายอำนาจโดยการทำสงคราม การผนวกดินแดนด้วยการเข้าควบคุมการบริหารงานของรัฐ โดยให้กษัตริย์ผู้ปกครองมีเพียงตำแหน่งและเงินบำนาญประจำปี และการไ้ระบบพันธมิตรในสังกัด” และสอดคล้องกับคำกล่าวของ พันนิการ์ (Panikkar, 1993 : 82) ที่ว่า “อังกฤษได้ทำสงครามกว่าร้อยปี จนมีอาณาเขตจากอินเดียจนถึงบะห์มาปุตรา และจากเทือกเขาหิมาลัยจนถึงแหลมโคโมริน โดยไม่มีใครสามารถทำทลายอำนาจของพวกเขาได้ ส่วนรัฐที่ไม่ถูกผนวกเป็นส่วนหนึ่งของอังกฤษมีสถานภาพเป็นเพียงแค่ประเทศราชของอังกฤษ” ลักษณะการขยายอำนาจของอังกฤษเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยอังกฤษจะตั้งรัฐพื้นเมืองมุสลิมเข้ามาเป็นมิตรในการทำสงครามกับรัฐพื้นเมืองมุสลิมอีกรัฐหนึ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ปกครองมุสลิมและผู้ปกครอง

อินเดียคนอื่น ๆ ร่วมมือกันต่อต้านอังกฤษ และมองว่าอังกฤษต้องการสถาปนาอำนาจของตนเองขึ้นในอินเดีย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของซาเวียร์ (Servier, 1924 : 267) ที่ว่า “เป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับพวกเราในการที่ให้พวกมุสลิมสร้างอำนาจให้กับพวกเรา ไม่มีใครแทนที่บทบาทนี้ของพวกเขาได้เพราะผู้ที่แสดงบทบาทนี้ต้องเป็นมุสลิม และเป็นมุสลิมที่ไม่เคร่งครัดต่อหลักการของศาสนามากนัก เพราะว่ามุสลิมที่เคร่งครัดจะไม่ยอมรับการปกครองของคนที่ไม่ใช่มุสลิม” อังกฤษดำเนินการอย่างช้า ๆ เป็นขั้นตอนจนสามารถยึดอำนาจและผนวกดินแดนของรัฐพื้นเมืองมุสลิมจนมีอำนาจสูงสุดในอินเดีย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ฮันเตอร์ (Hunter, 1964 : 102) ที่กล่าวว่า “เป็นความจริงที่ว่าถ้าพวกเรารีบร้อนที่จะยึดอำนาจและโค่นล้มการปกครองของมุสลิมในทันที พวกเราจะพบกับการต่อต้านที่หนักกว่าเหตุการณ์ในปี ค.ศ. 1857 มันเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมมากสำหรับอังกฤษที่ปล่อยให้อำนาจของมุสลิมสลายลงอย่างช้า ๆ ตามธรรมชาติ โดยไม่เร่งรีบที่จะยึดอำนาจของพวกเขารวดเดียว” และยังคงสอดคล้องกับคำกล่าวของ นิซามิ (Nizami, 1967 : 105) ที่ว่า “มันเป็นวิธีการของอังกฤษในอินเดียที่จะดำเนินการอย่างระมัดระวัง มีวิสัยทัศน์ และรอบคอบ พวกเขาระวังต่อความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นต่อความสงบสุขในอินเดีย เมื่อไรก็ตามที่พวกเขาพบความอ่อนแอพวกเขาจะใช้ประโยชน์จากมัน คุณสมบัติที่ยิ่งใหญ่ของคนอังกฤษคือพวกเขาทำงานอะไรก็ตามในเวลาที่เหมาะสม”

3. การขยายอำนาจของอังกฤษในระหว่างปี ค.ศ. 1766-1857 ทำให้อำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิมในฐานะที่เป็นอำนาจหลักในการปกครองอินเดียสิ้นสุดลง อังกฤษกลายเป็นผู้มีอำนาจการเมืองการปกครองแทนที่มุสลิม ซึ่งสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังที่ พันนิการ์ (Pannikar, 1993 : 80) กล่าวว่า “ลอร์ด เวลสลีย์ได้ทำลายอำนาจของสุลต่านตีปูในปี ค.ศ. 1799 และคืนอำนาจการปกครองไมซอร์ให้กับราชาฮินดูซึ่งถูกไฮดาร์ อาลียึดอำนาจ ส่วนรัฐไฮเดอราบาดก็มีสถานะภาพเป็นเพียงแค่ประเทศราชของอังกฤษ” มาเลสสัน (Malesson, 1981 : 207) กล่าวว่า “อังกฤษได้ตอบแทนมิตรภาพและความภักดีของนะวาบแห่งอูธด้วยการปลดกษัตริย์วาจิต อาลี ซาฮีในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1856” ฮาซัน (Hasan, 1995 : 661) “จักรพรรดิบาฮาdur ซาห์ถูกปลดออกจากบัลลังก์และถูกเนรเทศไปอยู่ที่ย่างกุ้ง” และที่สำคัญที่สุดคือผลกระทบของการขยายอำนาจของอังกฤษต่ออำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิมเป็นความจริงดังที่พระองค์อัลลอฮ์ (ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา) ตรัสในซูเราะฮ์อัล-มาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 51 ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาชาวยิวและ

ชาวคริสต์เป็นมิตร บางส่วนของพวกเขานั้นคือมิตรของอีกบางส่วน¹ และผู้ใดในหมู่พวกเขาเอาพวกเขามาเป็นมิตรแล้วไซ้ แน่แน่นอนผู้นั้นก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม” และพระองค์อัลลอฮ์ (ซุบฮานะฮะฮูวะตะอะลา) ตรัสในซูเราะห์เดียวกันนี้ อายะห์ที่ 57 ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาเขาเป็นมิตรผู้ซึ่งถือเอาศรัทธาของพวกเขาเป็นการเหยียดหยัน และเป็นการล้อเล่น จากบรรดาผู้ได้รับคัมภีร์² ก่อนพวกเขาและบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย และพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิดหากพวกเขาคือผู้ศรัทธา”

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรจะมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสถาปนาอำนาจการเมืองการปกครองของมุสลิมในอินเดียครั้งแรก
2. ควรจะมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบต่อมุสลิมในด้านอื่น ๆ เช่น สังคม และเศรษฐกิจ ฯลฯ
3. ควรจะมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้โดยขยายการศึกษาให้ครอบคลุมถึงคนอินเดียที่นับถือศาสนาอื่น
4. ควรจะมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายและการปฏิบัติของชาติมหาอำนาจชาติอื่นนอกเหนือจากอังกฤษที่มีผลกระทบต่อมุสลิม

¹ คือยิวที่ต่างรักใคร่ซึ่งกันและกัน และคริสต์ก็เช่นเดียวกัน ในขณะเดียวกันทั้งหมดนั้นเป็นศัตรูของมุสลิมิน ด้วยเหตุนี้ถ้าคบพวกเขาเป็นมิตรแล้วพวกเขาย่อมจะล่วงรู้ในความเร้นลับของฝ่ายมุสลิม แล้วรายงานให้พวกเขาทราบ และอีกประการหนึ่ง ยิวกับคริสต์นั้นแม้ว่าพวกเขาจะไม่ศรัทธาต่อพระเจ้าของกันและกัน แต่พวกเขาก็ให้ความช่วยเหลือกันในการเป็นศัตรูกับมุสลิมิน ดังนั้นในสองพวกนี้จึงไม่เป็นที่ไว้วางใจแก่มุสลิมินได้

² คือพวกยิวและพวกคริสต์